

den, men de fornødne Forhandlinger blandt andet med Hensyn til Hammel-Banen, hvis Banegaard jo skulde gaa ind i Centralbanegaardsanlægget i Aarhus, hvis man lægger det hele ned i Mølleengen, de Forhandlinger ere først begyndte, siden jeg traadte til, og paa min Foranledning; men man kan jo ikke saadan uden videre gaa hen og tage en anden Banestation og lade den forsvinde ind i Statsbaneanlægget uden at have ført Forhandlinger med det paagældende Baneselskab. Jeg nævner det blot som en enkelt Ting af det, som ikke er klaret. Jeg haaber, at de Forhandlinger, som ikke ere helt tilendebragte endnu, maa blive tilendebragte saa tidligt, at jeg endnu i denne Rigsdagssamling kan forelægge Tinget et Forslag om Ordning af Banegaardsforholdene i Aarhus. Jeg haaber ogsaa, det maa ske inden alt for længe; men jeg ved jo ikke, hvor lang Tid det vil tage med de Forhandlinger, der skulde føres med de paagældende Baneselskaber og jeg kan for Resten ogsaa sige med Aarhus Kommune, for saa vidt det har vist sig, at der er nogle Arealer af den nuværende Banegaardsplads, som Aarhus Kommune har Forkøbsret til til 1 Kr. pr. Kvadratalen. Jeg har ikke undersøgt Sagen for nylig, fordi den er gaaet til ny Undersøgelse, men der er endnu meget, som skal klares, idet jeg gaar ud fra, at hvilken af de to Ordninger, som der kan være Tale om, man end fra Rigsdagens Side maatte finde mest hensigtsmæssig, er det min Pligt, naar Forslaget forelægges, at have det saadan, at begge Ordninger, baade den med det hele nede i Mølleengen og den med kun Godsbanegaarden nede i Mølleengen og Personbanegaarden paa den nuværende Plads, ligge saa klart belyste, saavel hvad Udgiften som ogsaa hele den øvrige Ordning angaar, at det er muligt for os at tage Standpunkt til den og bedømme, hvilket af de to Forslag der maa anses for det rigtigste. Men jeg haaber, som sagt, det skal komme i denne Rigsdagssamling.

Det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup) talte om Inddæmningsarbejderne paa Arealet mellem Mariager Fjord og Kattegat. Jeg har jo ikke haft lang Tid til at se paa Sagen. Jeg har faaet den og set paa den, men jeg kan ikke se af den, om det er rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at Vandbygningsdirektøren ikke selv nogen Sinde personlig har undersøgt Sagen. For saa vidt det maatte vise sig at være rigtigt, at han ikke har haft Lejlighed til personlig at undersøge den,

skal det blive ham paalagt, og jeg skal da ved Lejlighed give det ærede Medlem Oplysning om, hvilket Resultat der saa kommer ud af den af Vandbygningsdirektøren foretagne nye Undersøgelse. Maatte jeg lige tilføje, at naar det ærede Medlem mener, det kan sammenlignes med det, der har været Tale om med Hensyn til Kystsikring ved Fakse, saa kan den Sammenligning ikke drages. For her er der, saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlem, ikke Tale om Kystsikring. Der er ikke Tale om, at Vandet skærer væk af Kysten, men der er Tale om at sikre et ikke ringe Areal paa ca. 3,000 Tdr. Land mod Oversvømmelse. Det er ikke det samme som Kystsikring, saa man kan ikke sammenligne de to Ting.

Naar endelig det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) foruden at tale om Toggangen, som jeg altsaa ikke skal komme nærmere ind paa, gjorde opmærksom paa, at der skulde være begaaet Uret mod en Mand med Hensyn til den Erstatning, han skulde have for Ulemper ved et Jernbaneanlæg, saa vidt jeg forstod, har jeg ikke haft Lejlighed til at undersøge det. Men jeg vil dog allerede nu sige, at jeg ved ganske vist ikke, om den paagældende har faaet Erstatning i Henhold til de Bestemmelser, der findes i Forordningen af 5. Marts 1845, eller i Henhold til de to senere Love derom, som jeg i Øjeblikket ikke husker Datoen paa — jeg ved ikke, efter hvilke af disse Regler der er foretaget Ekspropriation og fastsat Erstatning —, men naar den paagældende Mand har faaet Erstatning i Henhold til den ene eller anden af disse Love, har Administrationen, Ministeren, ingen Bemyndigelse til at forandre, hvad der i saa Henseende er bestemt af rette vedkommende: Taksationsmændene. Og det vilde vistnok være vanskeligt for Rigsdagen bedre at kunne skønne over, hvad en Mand skulde have i Erstatning i et enkelt Tilfælde, end de Mænd, som i Henhold til de paagældende Love ere udmeldte til at taksere saavel selve Skaden som den Ulempe, den paagældende kan have af de foretagne Foranstaltninger. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at der vilde komme et Andragende om Sagen, og naar det kommer, vil der altsaa blive Lejlighed til nærmere at sætte sig ind i det, men jeg har dog ment straks at maatte tage det omtalte Forbehold.

Jeg har ment at burde indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg har meget mere paa Papiret, men ærede Medlemmer, som ikke have faaet Svar, maa